

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

03 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în componență:

Președinte – Ion Guzun,

Judecători – Elena Cobzac, Anatolie Țurcan, Galina Stratulat, Victor Burduh,

judecând în ședință, fără participarea părților, recursul ordinar declarat de către avocatul Ion Arhiliuc în numele inculpatului, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 februarie 2018, în cauza penală privindu-l pe

Covalschi Ghenadi XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

1. Prima instanță: 07 septembrie 2012 - 15 decembrie 2014;
2. Instanța de apel: 28 ianuarie 2015 - 18 noiembrie 2015;
3. Instanța de recurs: 01 februarie 2016 - 05 aprilie 2016;
4. Instanța de recurs în anulare: 11 iulie 2016 - 03 noiembrie 2016;
5. Instanța de apel: 26 decembrie 2016 - 04 mai 2017;
6. Instanța de recurs: 27 iulie 2017 - 31 octombrie 2017;
7. Instanța de apel: 29 noiembrie 2017 - 08 februarie 2018;
8. Instanța de recurs: 08 mai 2018 - 03 iulie 2018.

Asupra admisibilității în principiu a recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

a c o n s t a t a t :

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 15 decembrie 2014, Ghenadi Covalschi a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 324 alin. (2) lit. b), c) Cod penal, la 6 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă în mărime de 1 500 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice prevăzute la art. 123 alin. (2) Cod penal, pe un termen de 2 ani.

Acțiunea civilă a fost admisă parțial, fiind dispusă încasarea în mod solidar de la Ghenadi Covalschi și Ion Ciortan în beneficiul lui Elidar Bairamov suma de 10 000 lei, cu titlu de prejudiciu material.

Prin aceeași sentință a fost condamnat și Ion Ciortan, însă în privința acestuia hotărârile judecătorești nu se contestă.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că, G. Covalschi fiind colaborator de poliție, activând în funcția de inspector al Poliției Criminale a Comisariatului de Poliție sect. Ciocana, mun. Chișinău, fiind investit cu atribuții în baza Legii cu privire la poliție nr. 416-XII din 18.12.1990,

adică fiind o persoană publică, cu funcție de răspundere, căreia într-o instituție de stat i-au fost acordate permanent prin stipularea legii anumite drepturi și obligații, în vederea exercitării funcțiilor autorității publice, în exercițiul funcției, a săvârșit fapte de corupere pasivă, în următoarele circumstanțe:

G. Covalschi, în calitate de funcționar public cu funcții de răspundere, activând ca inspector operativ al CPS Ciocana, în complicitate cu inspectorul Poliției Criminale al CPS Ciocana, I. Ciortan, obținând informația operativă că Elidar Bairamov în luna mai 2010 a fost implicat în acțiuni legate de circulația substanțelor narcotice, având scopul primirii bunurilor sub formă de bani, ce nu i se cuvin și profitând de faptul antrenării sale, cu scopul descoperirii infracțiunii, în grupul de lucru pe cauza nr. XXXXX, pornită la 08.04.2010 în temeiul indicilor infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. b), d) Cod penal, pe faptul furtului banilor în mărime de 4 300 lei de la Valentin Liscu comis la 29.03.2010 de persoane necunoscute, prin înșelăciune, fără nici un temei legal, a obținut emiterea ordonanței de percheziție, ce a fost autorizată de judecătorul de instrucție I. Obadă.

În continuare, la 27.08.2010, polițistul I. Ciortan în complicitate cu inspectorul poliției criminale al CPS Ciocana, G. Covalschi, în scopul primirii banilor ce nu li se cuvin, l-au stopat pe E. Bairamov, care era în drum spre casă și prezentând ordonanța de efectuare a percheziției la domiciliul său din XXXXX, au perchiziționat automobilul acestuia, apoi i-au cerut lui E. Bairamov deplasarea spre locul lui de trai, în scopul efectuării percheziției la domiciliu.

Pe parcursul deplasării spre domiciliul lui E. Bairamov pentru efectuarea percheziției, polițiștii I. Ciortan și G. Covalschi, au pretins transmiterea sumei de bani în mărime de 10 000 lei, pentru a nu-i informa pe părinții acestuia, dar și conducerea unde lucrează, despre cazul depistat la 19.05.2010, asupra faptului de păstrare de către E. Bairamov a substanțelor narcotice, depistat de alți colaboratori de poliție.

Ajungând la domiciliul lui E. Bairamov, G. Covalschi, cu scopul de a-l determina pe acesta să transmită banii ceruți, a intrat cu el în domiciliul acestuia din localitatea XXXXX, unde a efectuat examinarea vizuală a interiorului domiciliului și au ieșit afară. După efectuarea percheziției, fiind în preajma domiciliului lui E. Bairamov din localitatea XXXXX, polițiștii I. Ciortan și G. Covalschi au continuat extorcarea banilor în mărime de 10 000 lei de la primul, pentru a nu-i informa pe părinții acestuia, dar și conducerea unde lucrează, despre cazul depistat la 19.05.2010, asupra faptului de păstrare de către E. Bairamov a substanțelor narcotice, depistat de alți colaboratori de poliție.

Aflându-se sub presiunea polițiștilor I. Ciortan și G. Covalschi, E. Bairamov a acceptat transmiterea banilor extorcați și împreună cu aceștia, s-au deplasat cu automobilul la prietenii lui E. Bairamov, de la care acesta a împrumutat bani și acumulând suma de 10.000 lei, a transmis-o polițiștilor I. Ciortan și G. Covalschi pentru ca ei să nu informeze părinții lui E. Bairamov, dar și conducerea unde lucrează, despre cazul depistat la 19.05.2010 a faptului de păstrare de către ultimul a substanțelor narcotice, depistat de alți colaboratori de poliție.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului G. Covalschi a fost calificată *de drept* în baza art. 324 alin. (2) lit. b), c) Cod penal

și anume – *coruperea pasivă, adică pretinderea și primirea, personal, de către o persoană publică de bunuri sub formă de bani, ce nu i se cuvin, pentru sine, pentru a îndeplini și a întârzia îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale, acțiuni săvârșite cu extorcare de bunuri.*

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către:

3.1. Avocatul Ion Matusenco în numele inculpatului G. Covalschi, care a solicitat casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat.

3.2. Avocatul Lilia Prodan în numele inculpatului G. Covalschi, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat.

3.3. Inculpatul G. Covalschi, care fără a invoca vreun argument, a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 noiembrie 2015, apelurile declarate au fost respinse ca nefondate, cu menținerea sentinței fără modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a constatat că, cumulul de probe pertinente și concludente administrate în sprijinul învinuirii dovedesc în întregime vinovăția inculpaților în comiterea infracțiunilor incriminate, iar careva temei de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu a fost atestată, deoarece acestea au fost obținute cu respectarea normelor procesual-penale și în ansamblu dovedesc pe deplin vinovăția inculpaților.

6. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către avocatul I. Mămăligă în numele inculpatului G. Covalschi, care invocând temeiul pentru recurs prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, a solicitat casarea hotărârilor judecătorești, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul G. Covalschi să fie achitat, pe motiv că fapta sa nu întrunește elementele infracțiunii.

7. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 05 aprilie 2016, a fost respins ca inadmisibil recursul ordinar declarat, cu menținerea hotărârii atacate.

8. În motivarea soluției adoptate, instanța de recurs a reținut că, recurentul a anexat doar cererea de recurs și mandatul, care nu este completat în corespundere cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 158 din 28.02.2013, adică în acesta lipsește semnătura inculpatului G. Covalschi (f.d. 30, vol. IV), totodată, nefiind anexată o cerere întocmită de către inculpat, prin care acesta își dă consimțământul de a-i fi reprezentate interesele în instanța de recurs de către avocatul I. Mămăligă, ceea ce echivalează cu lipsa împuternicirilor recurentului de a declara recurs ordinar în numele inculpatului G. Covalschi.

9. Decizia instanței de recurs a fost atacată cu recurs în anulare de către avocații I. Arhiliuc și I. Mămăligă în numele condamnatului G. Covalschi, prin care au solicitat casarea deciziilor instanței de apel și recurs, cu dispunerea rejudecării cauzei penale de învinuire a lui G. Covalschi în baza art. 324 alin. (2) lit. b), c) Cod penal, în ordine de apel în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

10. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 03 noiembrie 2016, s-a decis inadmisibilitatea recursului în anulare, ca fiind vădit neîntemeiat.

11. La 24.11.2016, inculpatul G. Covalschi a depus cerere la Curtea de Apel Chișinău cu privire la neexaminarea apelului declarat de către acesta, prin care a solicitat a interpela de la Judecătoria Ciocana, mun. Chișinău cauza penală de învinuire a sa, de comiterea infracțiunii

prevăzute de art. 324 alin. (2) lit. b), c) Cod penal, a distribui cauza în mod aleatoriu și a numi ședința de judecată pentru examinarea apelului său, declarat în termen legal.

12. La 26.12.2016, Curtea de apel Chișinău a preluat în procedură cauza penală de învinuire a lui G. Covalschi în baza art. 324 alin. (2) lit. b), c) Cod penal.

13. La 26.01.2017, inculpatul G. Covalschi, a depus o cerere de concretizare a motivelor apelului, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care să fie achitat, pe motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii.

În motivarea apelului inculpatul a invocat că, martorul O. Voicu - ofițerul de urmărire penală și G. Homițchi - procurorul ce a condus urmărirea penală, au confirmat că nu cunosc nimic despre faptul că, G. Covalschi ar fi fost implicat la obținerea autorizației de percheziție, mai mult, a menționat că este necesară percheziția, astfel ea s-a bazat pe raportul inspectorului de poliție I. Ciortan și s-a adresat la procurorul G. Homițchi, care verificând materialele respective a conchis legalitatea acestora și s-a adresat la judecătorul de instrucție a Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău, care în urma verificării legalității materialelor prezentate, a eliberat autorizația de percheziție, originalul încheierii de autorizare a percheziției se păstrează la judecător, iar această încheiere a devenit irevocabilă și nu a fost anulată.

Totodată, acesta a menționat că, esența acuzațiilor nu se referă și nu au legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu a lui G. Covalschi, deoarece acesta nu a fost implicat într-un grup de anchetare a dosarului penal pe art. 186 alin. (2) Cod penal - urmărirea penală fiind exercitată de un singur ofițer de urmărire penală O. Voicu, iar el nu putea nimic să decidă întru a evita răspunderea penală a lui E. Bairamov și nici nu a întreprins nimic, deci nu există latura obiectivă a infracțiunii de corupere pasivă.

De asemenea, apelantul a susținut că, în ipoteza primirii remunerației licite, cele comise vor alcătui elementele componenței infracțiunii de escrocherie sau fapta va întruni elementele componenței infracțiunii de șantaj.

Mai mult, G. Covalschi a indicat că, prima instanță contrar prevederilor art. 325-326 Cod de procedură penală, a depășit limitele învinuirii și a constatat că, inculpații I. Ciortan și G. Covalschi au sustras și de la I. Antoniu sumă de 250 dolari și 200 euro, însă în rechizitoriu acest episod se referă doar la I. Ciortan.

Apelantul a menționat că, fiind analizată ordonanța de punere sub învinuire, inclusiv rechizitoriul, apărarea a constatat că, fapta infracțională imputată lui, a fost expusă într-o formă neclară, nefiind elucidate mijloacele prin care a fost săvârșită fapta infracțională, modalitatea de săvârșire, consecințele faptei, precum și caracterul vinovăției.

Cu referire la complicitate, acuzarea nu a definit ce fel de complicitate a fost determinată prin probe, cea simplă sau cea complexă și respectiv prin actul de acuzare nu este clară acțiunea fiecărui participant cu referire la comiterea faptei infracționale.

În rest, apelantul si-a expus dezacordul cu aprecierea probelor, indicând că sentința primei instanțe a fost bazată pe presupuneri.

14. La 01.02.2017, avocatul I. Arhiliuc în numele inculpatului G. Covalschi a depus apel suplimentar, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care G. Covalschi să fie achitat, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

În motivarea apelului suplimentar, a invocat că, prima instanță, la examinarea cauzei penale privindu-l pe G. Covalschi, nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, dar a susținut greșit poziția părții acuzării, prin transcrierea totală a rechizitoriului, utilizând niște concluzii de ordin general și eronate, cu privire la prezența elementelor infracțiunii de corupere pasivă;

Probele acuzării nu sunt pertinente, concludente și utile pentru a conchide vinovăția inculpatului G. Covalschi privind acuzațiile incriminate de corupere pasivă, or, procurorul nu a prezentat instanței nici o probă directă, mai mult, presupusa faptă de corupere a fost săvârșită la 27 august 2010, iar sesizarea-începerea urmăririi penale a avut loc tocmai peste 9 luni, la 01 iulie 2011.

Totodată, apărătorul a menționat că, prima instanță contrar art. 325-326 coroborat cu art. 8 Cod de procedură penală, a constatat în partea descriptivă a sentinței la pag. 9 verso că, inculpații I. Ciortan și G. Covalschi au comis împreună episodul de corupere pasivă „*de la I. Antoniu suma de 250 dolari și 200 euro*”, astfel că a modificat învinuirea în sensul agravării și s-a extins la elementele constitutive ale infracțiunii pe cel de-al doilea episod.

Apărătorul a indicat că, învinuirea formulată inculpatului G. Covalschi în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (2) lit. b), c) Cod penal, nu conține indicii coruperii pasive, astfel acuzațiile sunt imprecise, având semnele calificative, fie ale escrocheriei, sau ale șantajului, or, inculpatului i se incriminează acțiuni ce nu sunt legate de desfășurarea normală a urmăririi penale, dar se referă la un act de defăimare a personalității lui E. Bairamov în fața părinților și administrației la locul de muncă, iar ca răscumpărare s-a solicitat suma de 10 000 lei, astfel aceste acțiuni n-au influențat asupra organului de urmărire penală la buna desfășurare a procesului penal, pe faptul păstrării substanțelor narcotice, depistat de alți colaboratori de poliție, pe care procurorul nu i-a identificat în rechizitoriu și nici n-a incriminat inculpaților, dacă ultimii au întreprins acțiuni de corupere a acestor „*alți colaboratori de poliție*”.

15. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 mai 2017, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate, fiind menținută sentința.

15.1. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a constatat că, versiunea inculpatului despre nerecunoașterea vinei în comiterea infracțiunii de corupere pasivă este combătută prin probe concludente, astfel analizând pozițiile inculpaților care nu au negat că au fost la E. Bairamov la domiciliu și au efectuat percheziția, coroborate cu depozițiile părților vătămate E. Bairamov și I. Antoniu, și a martorilor audiați, conform cărora inculpații recunosc, că în acea zi au stopat automobilul lui E. Bairamov care era cu prietena sa, V. Malcoci, apoi au fost și au efectuat percheziția la domiciliul pătimitului, faptul că inculpații au estorcat bani de la E. Bairamov este dovedit prin declarațiile pătimitului E. Bairamov, confirmate prin declarațiile martorilor V. Malcoci, T. Bairamov, M. Ursachi și A. Verdeș, care

au declarat că în acea zi au fost telefonați de către E. Bairamov care li-a comunicat că are probleme cu poliția și are nevoie să-i împrumute bani pentru a le transmite polițiștilor, care i-au și dat banii, fiind ridicați de la bancomate. Cu referire la alegațiile apărării privind unele încălcări din cadrul urmăririi penale, instanța de apel a menționat că potrivit materialelor cauzei rezultă că la terminarea urmăririi penale, când inculpatul a făcut cunoștință cu materialele cauzei, acesta nu a invocat despre nulitatea actelor procedurale efectuate pe parcursul urmăririi penale, ceea ce prezumă că a fost de acord cu legalitatea acestor acte procedurale.

16. Hotărârile judecătorești adoptate în prezenta speță, au fost atacate cu recurs ordinar de către avocatul I. Arhiliuc în numele inculpatului G. Covalschi prin care au solicitat casarea acestora, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, pe motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii.

În motivarea recursului declarat avocatul a invocat aceleași motive pe care le-a indicat în apelul suplimentar, adăugător indicând că, soluția instanței de apel este o manifestare de susținere a părții acuzării, astfel instanța de apel a refuzat să se pronunțe asupra celor mai esențiale motive invocate în apelul suplimentar declarat de avocatul I. Arhiliuc, iar apelul suplimentar al inculpatului G. Covalschi din 26.01.2017, în general nu l-a examinat, respectiv nu l-a descris în decizie la fondul apelului, cu toate că l-a menționat la pct. 5 din decizie. Instanța de apel la pag. 12-14 a deciziei din 04 mai 2017, a reținut în mod decisiv la constatarea vinovăției inculpatului G. Covalschi, majoritatea totală a probelor din dosar la număr de 24, însă de la alt episod incriminat prin rechizitoriu altui inculpat I. Ciortan, în care figurează cu totul altă parte vătămată I. Antoniu.

17. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 31 octombrie 2017, a fost admis recursul ordinar, casată total decizia instanței de apel și a dispus rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel într-un alt complet de judecată.

17.1. În motivarea deciziei instanța de recurs a menționat că, instanța de apel la judecarea cauzei nu a examinat-o sub toate aspectele și nu a dat răspuns la motivele esențiale invocate de inculpatul G. Covalschi și avocatul acestuia în ordine de apel.

Instanța de apel, prin decizia din 04 mai 2017, a respins ca nefondate apelul inculpatului G. Covalschi și apelul suplimentar declarat de avocatul I. Arhiliuc în numele inculpatului, însă nu s-a pronunțat asupra celor mai esențiale motive invocate de aceștia în ordine de apel, neexaminând cauza sub toate aspectele, de asemenea, instanța de apel doar a constatat faptul comiterii de către inculpat a infracțiunii incriminate, fără a oferi răspunsuri asupra tuturor argumentelor invocate în acest sens de către apelanți. Din aceste considerente, instanța de recurs a conchis că, instanța de apel nu și-a motivat soluția adoptată în conformitate cu dispozițiile legale și nu a dat răspuns alegațiilor de bază invocate de către inculpatul G. Covalschi și avocatul acestuia I. Arhiliuc, care în opinia lor au importanță în cauză, prin ce a admis eroarea de drept prevăzută de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

18. Prin decizia Colegiului penal al Curții de apel Chișinău din 08 februarie 2018, a fost respins ca depus peste termen apelul suplimentar declarat de către I. Arhiliuc în numele inculpatului și respins apelul declarat de către G. Covalschi ca fiind nefondat.

18.1. În motivarea deciziei instanța de apel a indicat că, audiind participanții la proces, cercetând probele administrate de instanța de fond și apreciindu-le din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, verificând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate a primei instanțe în raport cu motivele apelurilor declarate, călăuzindu-se de intima convingere, a conchis de a respinge ca fiind depus peste termen apelul suplimentar înaintat de către avocatul, Ion Arhiliuc, în numele inculpatului, Ghenadi Covalschi și a respinge ca nefondat apelul înaintat de către inculpatul, Ghenadi Covalschi, împotriva sentinței Judecătorei Ciocana, mun. Chișinău din data de 15 decembrie 2014, cu menținerea sentinței contestate fără modificări, din următoarele considerente:

Cu referire la apelul declarat de către avocatul, Ion Arhiliuc, în numele inculpatului, Ghenadi Covalschi, instanța de apel a menționat că, cererea de apel suplimentară a avocatului, Ion Arhiliuc, în numele inculpatului, a fost depusă în afara termenului legal de atac, din considerentul că conform materialelor cauzei și nemijlocit procedurii de examinare care a urmat-o nemijlocit cauza penală, se atestă că în numele inculpatului anterior au fost declarate cereri de apel de către alți apărători ai inculpatului, cereri de apel care au fost examinate. Astfel, inculpatul, Ghenadi Covalschi a înaintat o cerere de apel nemotivată la 24 decembrie 2016, cerere de apel care însă nu a fost examinată de către instanțele de apel urmare a depunerii cererilor de apel și de către apărătorii inculpatului în numele ultimului.

Totodată, instanța de apel a reținut că deși avocatul, Ion Arhiliuc, în apelul declarat a menționat că a încheiat contractul de asistență juridică cu inculpatul, la 20 ianuarie 2017, în contextul în care conform materialelor cauzei penale, se atestă clar că avocatul, Ion Arhiliuc, a participat și anterior reprezentând interesele inculpatului, or, conform mandatului seria MA, nr. 0526444, din 19 aprilie 2016, se atestă că avocatul, Ion Arhiliuc, a încheiat contractul de asistență juridică nr. 43, cu inculpatul la 18 aprilie 2016 și a înaintat recurs ordinar împreună cu avocatul, Igor Mămăligă, în numele lui Ghenadi Covalschi la 21 iunie 2016.

Astfel, instanța de apel a conchis că, avocatul, Ion Arhiliuc, a omis termenul de 15 zile de declarare a apelului suplimentar în numele inculpatului, deoarece a fost cunoscut cu cererea de apel înaintată de către inculpatul, Ghenadi Covalschi, la 24 decembrie 2014, fapt confirmat integral însuși prin copia cererii de apel anexată la materialele cauzei penale, pe care este și ștampila avocatului, Ion Arhiliuc „copia corespunde originalului”.

În pofida faptului că apărătorul, Ion Arhiliuc, a cunoscut despre apelul depus de către inculpatul, Ghenadi Covalschi a înaintat apelul suplimentar, abia la 01 februarie 2017, omițând în mod neîntemeiat termenul de declarare a apelului suplimentar și cu atât mai mult nesolicitând repunerea acestuia în termenul legal de atac.

Subsidiar, instanța de apel a reiterat că, prin admiterea unui apel tardiv și poziționarea uneia dintre părțile procesului penal pe o treaptă mai avantajoasă decât cealaltă parte, se încalcă vădit principiul egalității armelor, care inter alia prevede că fiecare parte trebuie să beneficieze de o posibilitate rezonabilă de a prezenta cauza sa în condiții care să nu-i plaseze într-o situație net dezavantajoasă în raport cu partea adversă. În cele din urmă, instanța de apel a indicat că aplicarea regulilor privind termenele de procedură este susceptibilă de a

încălca principiul egalității armelor și a securității raporturilor juridice, în general, în măsura în care fiecare dintre părți nu se vor bucura de aceleași mijloace pentru a prezenta argumentele sale în fața unei instanțe (*a se vedea în acest sens, Varnima Corporation International S.A. contra Greciei, nr.48906/06, §27, 28 mai 2009; Ben Naceur contra Franței, nr.63879/00, §32, 3 octombrie 2006; Wynen contra Belgiei, nr.32576/96, §32 CEDO 2002-VIII*).

Cu referire la apelul declarat de către inculpat, instanța de apel a menționat că, instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinând probele administrate din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, călăuzindu-se de Lege, încadrând just acțiunile inculpatului, în baza dispozițiilor art. 324 alin. (2) lit. b), c) Cod penal, individualizată prin „*corupere pasivă, adică pretinderea și primirea, personal, de către o persoană publică de bunuri, sub formă de bani, ce nu i se cuvin, pentru sine sau pentru o altă persoană, pentru a îndeplini și pentru a întârzia îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale, acțiuni săvârșite de două persoane cu extorcare de bunuri*”.

Instanța de apel a indicat că, în pofida faptului că inculpatul vina în comiterea infracțiunii incriminate nu a recunoscut-o, vinovăția acestuia de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (2) lit. b), c) Cod penal, individualizată prin „*corupere pasivă, adică pretinderea și primirea, personal, de către o persoană publică de bunuri, sub formă de bani, ce nu i se cuvin, pentru sine sau pentru o altă persoană, pentru a îndeplini și pentru a întârzia îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale, acțiuni săvârșite de două sau mai multe persoane cu extorcare de bunuri*”, este demonstrată integral prin următoarele probe: *declarațiile părții vătămate Eldar Bairamov (vol.II, f.d.191-196, 199); declarațiile martorilor, Victoria Malcoci (vol.II, f.d.200-204); Tatiana Bairamova, (vol.II, f.d.215-216); Mihai Ursachi (vol.II, f.d.211-212); Artur Verdeș (vol.II, f.d.213-214); Olga Voicu (vol.II, f.d.218-221); Ghenadie Homițchi (vol.II, f.d.225-226); procesul-verbal de recunoaștere a persoanei din 24 aprilie 2012 (vol.II, f.d.26-27); procesul-verbal de recunoașterea persoanei din 24 aprilie 2012 (vol.II, f.d.28-29); procesul-verbal de confruntare din 26 iunie 2012, între partea vătămată și învinuitul, Ghenadi Covalschi (vol.II, f.d.34); procesul-verbal de examinare a cauzei penale nr. XXXXX, din 29 februarie 2012 (vol.II, f.d.44-48); actele de la Judecătoria Ciocana mun. Chișinău, care au stat la baza autorizării percheziției la domiciliul lui Eldar Bairamov în XXXXX la data de 23 august 2010 (vol.II, f.d.37-41); actele eliberate de către Comisariatul de Poliție Ciocana mun. Chișinău, privind numirea în funcție a colaboratorilor de poliție Ciortan Ion și Ghenadi Covalschi și atribuțiile lor de serviciu, fișele de post (vol.II, f.d.17-25).*

Astfel, instanța de apel a constatat că, acțiunile inculpatului corect au fost calificate drept infracțiunea prevăzută de art. 324 alin. (2) lit. b), c) Cod penal.

Subsecvent, instanța de apel a menționat că, în acțiunile inculpatului sunt prezente elementele infracțiunii imputate și anume: obiectul material al infracțiunii comise de către inculpat, îl constituie nemijlocit banii, în cuantumul de 10 000 lei, extorcați de la pătimitul, Eldar Bairamov.

Instanța de apel, a indicat că în cazul de față, nemijlocit întrunirea acestui element constitutiv al infracțiunii, a fost adevărat integral datorită relatărilor părții vătămate, care a susținut cert în cadrul, audierii sale că ulterior efectuării percheziției în automobilul său, în geanta soției sale, Victoria Malcoci, și la domiciliul acestuia, inculpații au cerut de la el bani

în sumă de 10 000 lei, pentru a nu-l trage la răspundere penală, precum și pentru a nu răspândi în privința ultimului informații despre faptul că este consumator de droguri, fapt demonstrat și de relatările martorului ocular, Victoria Malcoci, care a comunicat și a confirmat integral faptul că ulterior perchezițiilor efectuate, soțul său având doar suma de 5 000 lei, a împrumutat restul sumei de la prietenii acestuia, Artur Verdeș și Mihail Ursachi.

Totodată, instanța de apel a respins ca fiind declarative alegațiile inculpatului, precum că declarațiile martorului, Victoria Malcoci, ar urma a fi apreciate critic, pe motivul, existenței relațiilor de prietenie și ulterior căsătorie cu pătimitul, dar și existența de contradicții în declarațiile acestora, or, martorul, Victoria Malcoci, a depus declarații consecvente, clare și care coroborează fără echivoc cu relatările părții vătămate, confirmând integral consecutivitatea acțiunilor care s-au petrecut la 27 august 2010, cu atât mai mult, martorul a fost preîntâmpinat de răspunderea penală pe care o poartă pentru darea de declarații false, astfel careva temeieri pentru a pune la îndoială relatările acestui martor lipsesc.

Mai mult, instanța de apel a reiterat că acest fapt a fost confirmat și de către martorul, Artur Verdeș, care a relatat în ședința de judecată că la solicitarea lui Eldar Bairamov de a-i împrumuta bani, acesta a venit la el acasă și i-a dat cardul pe care erau mijloace bănești, de pe care acesta a scos suma de 3 000 lei, la fel și martorul, Mihail Ursachi, a confirmat în ședința de judecată că i-a împrumutat lui Eldar Bairamov suma de 1 500 de lei, care împreună cu pătimitul a mers la centrul Comercial „Varna” și i-a scos de pe cadrul bancar.

Astfel, instanța de apel a constatat că, că alegațiile inculpatului, Ghenadi Covalschi, privind lipsa în acțiunile acestuia a elementelor constitutive ale infracțiunii au o tentă de inducere a instanței de apel în eroare, și formării versiunii de apărare.

De asemenea, instanța de apel a indicat că, victima infracțiunii prevăzute la art. 324 alin. (2) lit. b), c) Cod penal, este persoana căreia îi sunt extorcate de către o persoană publică sau de către o persoană publică străină, personal sau prin mijlocitor, bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă, pentru aceasta sau pentru o altă persoană, pentru a o face să îndeplinească sau nu ori să întârzie sau să grăbească îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale ori contrar funcției în cauză.

În acest context, instanța de apel a precizat că, organul de urmărire penală și instanța de fond just au concluzionat asupra calității de parte vătămată a lui Ghenadi Covalschi, în contextul în care conform relatărilor ultimului, dar și nemijlocit declarațiilor martorilor, Victoria Malcoci, Artur Verdeș și Mihail Ursachi, s-a demonstrat cu certitudine faptul că urmare a percheziției efectuate ilegal în automobilul lui, Eldar Bairamov, cât și a domiciliului acestuia, precum și incriminării ilegale a preinsei fapte de circulație ilegală a substanțelor narcotice, ultimul a fost amenințat cu pornirea unui dosar penal și aplicarea față de acesta a arestării preventive, dar și nemijlocit, cu răspândirea de informații precum că acesta este consumator de droguri, atât la serviciul acestuia, cât și mamei pătimitului.

Cu referire la latura obiectivă a infracțiunii specificate la art. 324 alin. (2) lit. b), c) Cod penal, instanța de apel a constatat că, aceasta și-a găsit realizarea prin punerea părții vătămate, Eldar Bairamov, într-o situație care l-a impus să transmită inculpatului, Ghenadi Covalschi, remunerația ilicită, pentru a preîntâmpina producerea efectelor nefaste pentru

interesele legitime ale acestuia, manifestate la caz prin amenințarea părții vătămate cu pornirea unui proces penal, deși inculpatul, cunoștea foarte bine că nemijlocit acțiunea procesuală de percheziție în automobilul și la domiciliul pătimitului este contrară legii, or, prin încheierea Judecătoria Ciocana, mun. Chișinău din 23 august 2010, a fost admis demersul procurorului în Procuratura Ciocana, mun. Chișinău, Ghenadie Homițchi, și s-a autorizat efectuarea percheziției anume la domiciliul lui Eldar Bairamov. Totodată, inculpatul a efectuat și percheziția în automobilul de serviciu al pătimitului, fapt confirmat atât de către pătimitul, cât și de către martorul, Victoria Malcoci, care pe lângă faptul că au menționat că inculpatul deși le-a arătat un careva act, din care nu au înțeles nimic, au relatat că inculpatul, a efectuat percheziția automobilului în care se deplasau Eldar Bairamov și Victoria Malcoci, după care ultima a menționat că și în geanta ei a fost efectuată percheziție, totodată, aceștia au menționat că după efectuarea percheziției careva acte nu au fost întocmite și nu li s-a dat să semneze. Mai mult, martorul, Olga Voicu, a relatat că nu-și aduce aminte să-i fi prezentat careva rezultate ale percheziției, totodată a menționat că este imposibil ca urmare a prezentării procesului-verbal de percheziție, aceste acte să se fi pierdut. La fel, martorul, Ghenadie Homițchi, care a fost procurorul ce a condus urmărirea penală a relatat că la acesta s-a prezentat ofițerul de urmărire penală, Olga Voicu, cu demersul și raportul privind efectuarea percheziției la domiciliul lui Eldar Bairamov, iar ca urmare a fost întocmit demersul și au fost înaintate materialele judecătorului de instrucție, ulterior fiind emisă încheierea de autorizare a efectuării percheziției, a transmis materialele ofițerului de urmărire penală, iar în cele din urmă nu i-a fost prezentat niciun proces-verbal de percheziții.

Cu referire la latura subiectivă a infracțiunii imputate inculpatului, instanța de apel a conchis că, inculpatul a săvârșit infracțiunea prin intenție directă și anume inculpatul de la bun început a cunoscut bine că pătimitul, nu are absolut nicio calitate procesuală în cadrul procesului penal nr. XXXXX, pornit conform elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. b), d) Cod penal, însă necătând la acest fapt, a recurs la acțiunile ilegale, de înaintare a materialelor pentru autorizarea percheziției la domiciliul pătimitului, Eldar Bairamov, și cu atât mai mult a efectuat nu doar percheziția la domiciliul ultimului dar și în automobilul de serviciu a acestuia.

Totodată, instanța de apel a subliniat că, intenția inculpatului de însușire a remunerației ce nu i se cuvine reiese din însăși relatările pătimitului, Eldar Bairamov, cât și ale martorului, Victoria Malcoci, care au confirmat că inculpatul, după ce i s-au transmis banii de către pătimit, a comunicat că anume colegii de serviciu ai inculpatului au și fost persoanele care au organizat aceasta.

Cu referire la subiectul infracțiunii incriminate, instanța de apel a menționat că, Ghenadi Covalschi are calitatea de subiect al infracțiunii comise, or, acesta în contextul art. 123 alin. (2) Cod penal, are calitatea de persoană publică, fiind investit în funcția de inspector superior al grupei antidrog al Comisariatului de Poliție Ciocana, mun. Chișinău, în temeiul ordinului Ministrului Afacerilor Interne al RM, nr. 72 EF, din 19 martie 2010 (vol.II, f.d.24).

Mai mult, instanța de apel a respins ca fiind neîntemeiat argumentul invocat de către inculpatul, Ghenadi Covalschi, precum că instanța de fond nu a luat în considerație faptul că

pe episodul în privința lui Eldar Bairamov, martorii, Olga Voicu și Ghenadie Homițchi, au declarat că nu cunosc despre aceia că Ghenadi Covalschi era implicat la obținerea autorizației de percheziții, deoarece însuși ofițerul de urmărire penală, Olga Voicu, a concluzionat că este necesară percheziția, or, martorul, a comunicat că a întocmit ordonanța privind efectuarea percheziției la domiciliul lui Eldar Bairamov, în baza raportului inculpatului, Ion Ciortan, împreună cu care inculpatul, Ghenadi Covalschi, au comis infracțiunea de corupere pasivă, iar inculpatul eronat a interpretat în favoarea sa relatările acestor martori.

Totodată, instanța de apel a respins ca neîntemeiat argumentul inculpatului precum că, încheierea judecătorului de instrucție este irevocabilă și nu a fost contestată cu recurs, în contextul în care faptul că această încheiere este irevocabilă și nu a fost contestată se datorează nemijlocit acțiunilor inculpatului și complicei acestuia, Ion Ciortan, care nici nu au întocmit procesul-verbal de percheziții și nu l-au prezentat ofițerului de urmărire penală, dar și procurorului.

De asemenea, instanța de apel a respins ca neîntemeiat argumentul apărării precum că, acesta nu se face vinovat de cele imputate, deoarece dânsul nici nu a fost inclus în grupul de urmărire penală pe faptul comiterii infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) Cod penal, mai mult, urmărirea penală a fost efectuată de către Olga Voicu, iar inculpatul nu putea să decidă nimic pentru ca Eldar Bairamov să evite răspunderea penală și nici nu a pretins nimic de la acesta, fapt ce denotă că nu există latura obiectivă a infracțiunii, or, în cazul de față inculpatul, Ghenadi Covalschi, a acționat anume în calitate de ofițer de poliție, s-a prezentat părții vătămate, arătându-i legitimația de serviciu, și invocând necesitatea efectuării percheziției. Faptul că inculpatul nu avea calitatea de membru al grupului de urmărire penală, nu exonerează acțiunea acestuia de latura obiectivă a infracțiunii de corupere pasivă, în contextul în care infracțiunea incriminată nu presupune obligatoriu ca inculpatul, să aibă posibilitatea de a decide asupra pornirii sau nepornirii urmăririi penale, cu atât mai mult că inculpatul l-a amenințat pe pătimit cu răspândirea de informații denigratoare, precum că ar fi consumator de droguri, fapt care nu corespunde realității.

Totodată, instanța de apel a respins alegațiile apărării precum că, incriminarea inculpatului a pretinderii sumelor de bani nu intră în sfera atribuțiilor de serviciu ale acestuia și nu a întreprins careva acțiuni de corupere, iar în ipoteza celor numite, primirea recompensei ilicite alcătuiesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 189, sau art. 190 Cod penal, or, atunci când persoana publică nu are în competență acțiunile, a căror îndeplinire, neîndeplinire, grăbire sau întârziere o urmărește, reiese că remunerația ilicită este sustrasă (în cazul primirii remunerației ilicite) sau se încearcă a fi sustrasă (în cazul acceptării remunerației ilicite), iar fiind imposibilă urmărirea scopului consemnat în art. 324 Cod penal - desemnat prin cuvintele „*pentru a îndeplini sau nu ori pentru a întârzia sau a grăbi îndeplinirea unei acțiuni în exercitarea funcției sale sau contrar acesteia*” - unicul scop posibil devine cel de cupiditate.

Astfel, analizând materialele dosarului, instanța de apel a constatat că, acțiunile inculpatului nu pot fi calificate drept însușirea banilor pătimitului prin escrocherie, nici însușirea acestora prin șantaj, ținând cont de faptul că, pornirea urmăririi penale este de

competența organelor de poliție, totodată inculpatul, avea posibilitatea de drept, în virtutea atribuțiilor funcționale, de a dispune reținerea persoanei pentru un termen prevăzut de lege.

În susținerea celor menționate, instanța de apel a menționat că, față de lucrul judecat de primă instanță, se constată motivarea amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu faptele reținute în sarcina inculpatului, astfel fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, or, potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. În cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de apel poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*Hotărârea CtEDO Garcia Ruis contra Spaniei, Helle contra Finlandei*).

Cu referire la pedeapsa penală aplicată inculpatului, instanța de apel a conchis că, instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal și l-a stabilirea categoriei și mărimii pedepsei a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acestuia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acestuia precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Astfel, instanța de apel a menționat că, circumstanțe atenuante din rândul celor vizate la art. 76 alin. (1) Cod penal, nu au fost identificate, la fel nu au fost constatate circumstanțe agravante din categoria celor enumerate la art. 77 alin. (1) Cod penal. De asemenea la stabilirea tipului și mărimii pedepsei, instanța de judecată corect a luat în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite și anume faptul că a comis o infracțiune gravă, motivul și scopul celor comise, care sunt de obținere a unor avantaje ce nu i se cuvin inculpatului, persoana lui Ghenadi Covalschi care anterior nu a fost condamnat, caracterul și gradul pericolului social al infracțiunii comise, circumstanțele ce atenuează sau agravează răspunderea penală, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață a familiei acestuia, dar și de faptul că inculpatul nu a recunoscut vinovăția, nu are antecedente penale, nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru.

19. Împotriva deciziei instanței de apel declară recurs ordinar avocatul Ion Arhiliuc în numele inculpatului, în temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12), 16) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea deciziei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei decizii prin care inculpatul să fie achitat de cele imputate pe motiv că în acțiunile inculpatului lipsesc elementele infracțiunii.

În motivarea recursului declarat, avocatul susține că, inculpatului i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil și dreptul la un recurs efectiv prin respingerea abuzivă a apelului suplimentar declarat de către avocatul Ion Arhiliuc.

Mai mult, apărătorul menționează că, instanța de apel a ignorat indicațiile instanței de recurs și în mod arbitrar a refuzat să examineze cererea de apel suplimentară.

De asemenea, apărătorul indică că, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra faptului că, prima instanță eronat i-a agravat situația inculpatului, deoarece în sentința l-a învinuit și de comiterea episodului cu partea vătămată Iulia Antoniuț, fapt care nu a fost indicat în rechizitoriu.

Totodată, avocatul susține că, acuzațiile aduse inculpatului sunt imprecise și au o încadrare greșită, or, acțiunile incriminate inculpatului nu sunt legate de desfășurarea normală a urmăririi penale, dar se referă la un act de defăimare a părții vătămate, în cazul în care ultima nu le va transmite suma de 10 000 lei.

Apărătorul apreciază decizia instanței de apel drept una nemotivată, confuză și care nu cuprinde motivele ce au dus la condamnarea inculpatului, indicând aceleași argumente ca și în cererile de apel.

20. Judecând recursul ordinar în baza actelor din dosar, ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, Colegiul penal lărgit constată că, acesta urmează a fi respins ca inadmisibil din următoarele considerente.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul, îl respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Potrivit prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

La caz se reține, că potrivit textului recursului declarat de către recurent, acesta invocă temeiurile pentru recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12), 16) Cod de procedură penală, sub aspectele că „*instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită și norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție.*”

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal lărgit reține că, motivele și temeiurile invocate de recurent nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, argumentând în acest sens următoarele.

Cu referire la temeiurile de recurs invocate de recurent, prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, în sensul că, *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței*, Colegiul penal lărgit conchide că, nu sunt incidente în prezenta speță, din considerentul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), 415 alin. (1) pct. 1) lit. c), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de

procedură penală și prin hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor relevante, invocate în apelul declarat de către inculpatul Ghenadi Covalschi, iar apelul avocatului Ion Arhiliuc, instanța de apel corect l-a respins ca fiind depus peste termen, întemeindu-și soluția în baza probelor examinate de prima instanță, care au fost examinate, verificate de instanța de apel, apreciate corect de aceasta prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, consemnate în procesul-verbal al ședinței de judecată, descrise în decizia atacată, soluția instanței nefiind afectată de o eroare gravă de fapt, iar decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care își întemeiază soluția, faptele inculpatului fiind încadrate corect conform circumstanțelor faptice constatate în speță, din care considerente, temeiuri de a interveni în decizia instanței de apel nu se identifică.

Cu referire la argumente avocatului precum că, în acțiunile inculpatului nu au fost întrunite elementele infracțiunii de corupere pasivă în conjuncție cu temeiul prin care faptei i s-a dat o încadrare juridică greșită și anume fapta urma să fie încadrată ca șantaj sau escrocherie, Colegiul penal lărgit constată că, instanța de apel corect a dat răspuns acestui argument, apreciind și explicând pe larg elementele infracțiunii de corupere pasivă în coraport cu acțiunile infracționale comise de către inculpat.

Mai mult, Colegiul penal lărgit susține poziția instanței de apel care just a respins alegațiile apărării precum că, acțiunile inculpatului urmau să fie calificate ca șantaj sau escrocherie, or, instanța a explicat că, *acțiunile inculpatului nu pot fi calificate drept însușirea banilor pătimitorului prin escrocherie, nici însușirea acestora prin șantaj, ținând cont de faptul că, pornirea urmăririi penale este de competența organelor de poliție, totodată inculpatul, avea posibilitatea de drept, în virtutea atribuțiilor funcționale, de a dispune reținerea persoanei pentru un termen prevăzut de lege.*

Subsecvent, Colegiul penal lărgit ține să remarce faptul că, instanța de apel s-a expus argumentat și corect asupra motivelor relevante din apelul inculpatului, Ghenadi Covalschi și pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs acceptă și însușește aceste argumente, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 al hotărârii sale în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, statuează că art. 6§1 din CEDO, obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61*), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Colegiul penal sesizează că, în cererea de recurs apărătorul susține că, procesul penal în privința inculpatului a afectat dreptul la un proces echitabil în sensul art. 6 CEDO în conjuncție cu art. 13 al Convenției, încălcându-i dreptul la un recurs efectiv prin respingerea abuzivă a apelului suplimentar declarat de către avocatul Ion Arhiliuc, astfel, Colegiul consideră necesar să precizeze că, potrivit art. 13 al Convenției, orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta Convenție au fost încălcate, are dreptul de a se adresa efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.

Acest text din Convenție, de fapt, impune statelor membre obligația pozitivă de a institui la nivel intern un mecanism, prin care unui organ jurisdicțional sau ne jurisdicțional să-i fie dată competența de a examina conținutul plângerii întemeiate pe Convenție, precum și să urmărească redresarea urmărilor încălcării constatate.

În consecință, dreptul la un remediu efectiv, prevăzut de art. 13 al Convenției, nu trebuie confundat cu dreptul la un *proces echitabil*, prevăzut de art. 6 al Convenției, or cel dintâi, invocat de către recurent, garantează dreptul de acces în fața unei instanțe naționale sau în fața oricărei autorități competente ce poate dispune înlăturarea încălcării și a consecințelor sale, cauzate petentului, efectivitatea recursului nefiind legată de certitudinea unei soluții favorabile pentru reclamant, ideea normei cuprinse de art. 13 al Convenției, fiind însăși existența acestui „*remediu efectiv*” la nivel intern.

Astfel, Colegiul penal lărgit indică că, inculpatul a dispus de o cale efectivă de atac la nivel intern, statul respectându-i și asigurându-i dreptul la un remediu efectiv, iar simplul motiv că instanța de apel a respins apelul suplimentar a avocatului, demonstrează că justițiabilii au dispus de o cale internă de atac.

Cu referire la alegațiile apărătorului precum că, instanța de apel nu a respectat indicațiile instanței de recurs ordinar, Colegiul penal lărgit le respinge ca fiind declarative, or, instanța de apel analizând și verificând toate materialele dosarului, totodată ținând cont de motivele prin care s-a dispus rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel într-un alt complet de judecată, just a conchis că, avocatul a depus o cerere de apel suplimentară tardiv.

Mai mult, Colegiul penal lărgit reamintește că instanța de apel s-a pronunțat detaliat asupra respingerii cererii de apel suplimentare declarate de către apărătorul Ion Arhiliuc în numele inculpatului, ca fiind depus peste termen și a dat un răspuns amplu acestui fapt (*pct. 18.1. din prezenta decizie*).

Astfel, instanța de recurs susține poziția instanței de apel și conchide că, aceasta întemeiat a respins ca fiind declarat peste termen apelul suplimentar declarat de către avocat, așadar, instanța de apel nu a încălcat dreptul inculpatului de a fi asistat de un avocat ales și contractat de către ultimul, drept urmare Colegiul penal lărgit conchide că nu a avut loc violare dreptului la apărare prevăzut de art. 6 parag. 3 lit. c) al Convenției europene a drepturile omului.

Totodată, Colegiul penal lărgit respinge ca fiind declarativ argumentul apărătorului, Ion Arhiliuc, precum că, instanța de apel a depășit limitele învinuirii, încriminând inculpatului noi capete de acuzare, or, instanța de recurs analizând rechizitoriu, sentința și hotărârea contestată califică această poziție drept o interpretare subiectivă, deoarece a rămas aceeași stare de fapt constatată de prima instanță conform învinuirii înaintate prin rechizitoriu, încadrate în același articol și anume 324 alin. (2) lit. b) și c) Cod penal, menținând sentința și în latura pedepsei.

În aceeași ordine de idei, instanța de recurs respinge ca neîntemeiat argumentul avocatului, Ion Arhiliuc, precum că, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra faptului că, prima instanță eronat i-a agravat situația inculpatului, deoarece în sentința l-a învinuit și de

comiterea episodului cu partea vătămată Iulia Antoniu, fapt care nu a fost indicat în rechizitoriu, or, instanța de apel potrivit art. 414 Cod de procedură penală, a verificat atât apelurile cât și legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de către prima instanță, conform materialelor cauzei și în baza oricăror probe noi prezentate în instanța de apel, astfel, declanșând o continuare a judecării cauzei în fond, având un efect devolutiv complet (control integral atât în fapt cât și în drept).

Astfel, Colegiul penal lărgit susține că, decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

În acest sens, instanța de recurs reține că instanța de apel, prin hotărârea emisă a oferit răspunsuri la argumentele esențiale ale apelului declarat și tot aici, reieșind din jurisprudența CtEDO, nu este necesară existența unui răspuns la fiecare argument avansat de părți, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față.

Față de considerentele relatate, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că, nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de către procurori și potrivit legii, se impune respingerea acestuia, ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

21. În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e :

respinge ca inadmisibil recursul ordinar, declarat de către avocatul Ion Arhiliuc în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 februarie 2018, în cauza penală în privința lui *Covalschi Ghenadi XXXXX*, cu menținerea hotărârii atacate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la *01 august 2018*.

Președinte

Ion Guzun

Judecători

Elena Cobzac

Anatolie Țurcan

Galina Stratulat

Victor Burduh